

Fremst familjan, aftanfyrir ríkisumboðsmaðurin og lögmlaráðharrin.

P. M. Dam hugsjónarmaður

Tað verður so tómlegt rúndan um okkum, vit standa so ráðaleysir og vita ikki, hvat vit skulu gera, tá ein, sum vit hava mett høgt, ein, sum vit hava kent og verið vinur við meginpartin av ævini, ein, sum skaraði so nógv framúr, ein av teimum stóru, fellur frá.

Soleiðis kendist tað, tá deyðsboðini av P. M. Dam komu. Tey komu kortini ikki óvart, vit vistu, at hann var álvarsliga sjúk, vit vistu, at hann hevði verið ein brekaður maður alt sitt liv, og tað mundi undra mangan, at hann skuldi halda so leingi, sum hann helt. Tað tekur, at vera fyrir tilikum ágangi og standa i tilikum andgletti, sum P. M. Dam stóð í.

Kortini vóru deyðsboðini av honum hugstoytt, ikki bara fyrir hansara næstu, konu og born og vinir hansara, men ikki minst fyrir hansara flokk, javnaðarflokkinn, og føroyskan politikk sum heild.

Tað verður ivaleyst her sum so ofta, at maður verður mettur ójavn sum politikkari, men

flokkur hansara, javnaðarflokkurin, kann ikki meta hann ov høgt. Hann var maðurin við teimum stóru hugsjónunum, og hann var maðurin, sum var forur fyrir at gera hugsjónirnar til veruleika. Vit, sum kendu hann, tá hann var uppá sitt besta, vit, sum kanska ikki vóru so stórir hugsjónarmenn, kundu ofta, tá hann talaði um tey mál, føroyskir politikkarar áttu at seta sær, hugsa við okkum sjálvum: manst tú ikki nú flúgva ov høgt hín rádni? Men tað visti seg at bera til, ótrúliga væl bar til, tá vit hugsa um ta megi, javnaðarflokkurin hevur haft og hevur á Føroya Løgtingi.

Føroyskur politikkur kann ofta tykjast at vera putl og fjas, men fyrir P. M. Dam var hann deyðiligur álvari, tað visti seg i øllum brøgdum.

Tað er einki at ivast í, at hevði P. M. Dam livað i øðrum og stórrum landi, so hevði hann eisini har staðið frammanlaga i politikkinum, men vit eiga at vera takksom fyrir at

hava haft hann her i Føroyum, vit treingja so harðliga til tilikar menn.

»Maður kemur i mans stað, sigur orðtakið. Tað skal vera mín vón og mitt ynski fyrir javnaðarflokkinn, at »maður kemur i mans stað.

Sámal Johansen.

Føroya Arbeiðarafelag heilsar

Gunnar Petersen, formaður Føroya arbeiðarafelags, heilsaði Petur Mohr Dam frá føroysku arbeiðarafjöldini á gróvini:

Tað er mær ein stór sorg, tá eg her arbeiðarana vegna skal siga Petur Mohr Dam tað síðsta farvæl.

Eg havi kent Dam frá skúlaárum av. Var skúladrongur hjá honum.

Tað er nógv og gott, ið sigast kann i einum eftirmæli um Petur Mohr Dam.

Bæði áðrenn og serliga nú síðan hann andaðist, er hann umtalaður sum tann stóri undangongumaðurin, slóðbrótarin, sum tann stóra fjöldin av Føroya fólki setti sín lit til. — Heitta kundi tey eisini gera, tí hann sveik ongan.

Tá hann fór upp i politikk setti hann sær serliga til endamáls at vera verja hjá tí fámenta, hjá arbeiðarunum, fiskimonnum og teim gomlu og sjúku.

Hansara arbeiði fyrir tey gomlu og heilsubrekaði hevur borið góða frukt.

Tað er ongin i Føroyum i dag, ið behóvir at liða neyð, og at tað kunnu tey fyrir tann stórsta partin takka Dam fyrir.

Arbeiðarin og fiskimaðurin, sum Dam so trúliga stríddist fyrir og betraði um kor teirra, eru sorgarbundnir nú stríðsmaðurin ikki longur kann tala teirra sök. — Teir hava mist tann hollasta vinin.

Vit her á Tvøroyri kenna Dam eina best, og hava honum serliga nógv at takka fyrir.

Dam var hjálpsamur, vinsælur og hjartagóður. Hann tók ikki dagar millum hvor tað var, ið kom til hansara fyrir at fáa eina hjálpanði hond, hann vrakaði ongan, var líka hjálpsamur og hjartagóður móti øllum.

Arbeiðshug hevði hann, hann gav ikki upp um hann ikki náddi á mál i fyrstu syftu, hann troðkaði á við reinum vápnum og hann sigraði.

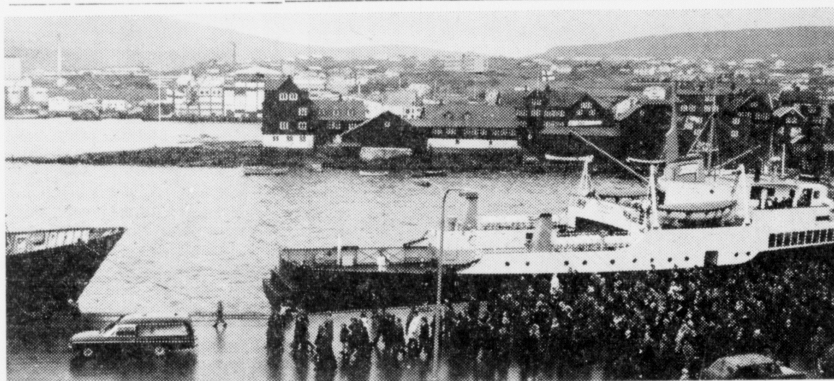
Hansara navn er rist i Føroya lands søgu, og var hann ein hin størsti, ið Føroya land hevur fostrað.

Hann kom i landsins hægsta sess, var Føroya lögmaður.

Hann stríddist fyrir endamáli sínum til síðsta andadrátt.

Við grøv hansara siga Føroya arbeiðarar: »Dam, hjartans tókk.»

Gunnar Petersen.

Líkfylgið á kajuni i Havn. Aftanfyrir Tinganes, haðani Petur Mohr Dam rókta lögmanstarvið.

Ein viti á myrkari nátt

Tung vóru boðini fyrir Føroya fólk og land, tá tað hoyrdist, at lögmaður, P. M. Dam, var farin.

P. M. Dam var borin i heim i Skopun. Misti pápa sín á ungum aldri, og eftir sat mammann við einum barnaflokk. Ikki var altíð lætt tá at sláa seg igjøgnum. Frá barnárum av kendi Dam til hvussu tørført tað var hjá fiskimonnum og verkamonnum, at vinna fyrir dagligt breyð. Tí setti hann sær til stavnhalð frá ungum av, at stríðast fyrir betri korum hjá tí arbeiðandi fjöldini; og varð hetta hansara livsmál. Hann lýsti sum ein viti á myrkari nátt.

Fyrir síni hugsjón stríddist hann, fyrir betri kor til fiskimenn, verkamenn, til sjúk, einkjur og fadirlays. Hetta mál náddi hann. Betri kor til øll her á landi. Sína vøkru, sterku rodd lat Dam ljóða og gav hon ljóð so mong hoyrdu hann. Tí sat hann sum Føroya lögmaður til hann fell á vali. Gudrókin maður var Dam, og lýsti hann tað

mangan við sínum yrkingum. Tá hann sang um tey hinu megin og sum eg trúgvi hann nú longdist til. Nú er roddin tagnað og ljóðar ei meir her. Føroya synir og dóttur sakna henda Føroyason sum nú er farin, minni hansara vil liva so leingi hesar oyggjar standa. Skriva er minni um hann á blað so leingi Føroya siga livir.

Sárást kennist tó saknurin hjá konu og børnum sum hava mist sín góða mann og pápa. Harrin styrki tykkum i stóru sorg tykkara.

Nú roddin er tagnað nú ljóðar ei tann roddin sum leiddi fólk á leið, i gleði og sorg so kend hon var sum altíð áráði og livsón frambar.

Ja, sárá tykist sakri nú farin, tú er, so mangur eina takkarkvøðu fær her ja fyrir hvat tú her hevur gjørt, til freði, fólk tú hevur framtört.

Nú sólin hon setir og roddar i hav, nú dagur oknar og farin i kav, ein morgun tó sólin skina skal, tá gudsbørn, inn trína i himmalsins sal.

S. P. H., Skopun.

Á veg umborð á Smyril. Havna hornorkestur spælir.